

Hồi 18

Thần Kiếm Phong Ba

Hi hai người đi tới núi Lục Chiếu, xa xa đã trông thấy phía Thiên Ngụy Cốc có một làn ánh sáng ngũ sắc bốc lên trên không. Thiết Kiếm Chân Nhân liền “ủa” một tiếng, thì Cổ Thanh Phong đã nói trước :

- Thừa lão tiên bối, làn ánh sáng sắc sỡ kia là chướng khí rất độc của Đào Hoa Chiếu bốc lên đấy, chúng ta không nên tới gần!

Thiết Kiếm Chân Nhân đi lại trên giang hồ lâu năm, đã đi khắp cả mọi nơi, rất giàu kinh nghiệm, nên trông thấy luồng ánh sáng sắc sỡ đó cũng biết ngay là luồng chướng khí rất độc rồi. Ông ta gật đầu và hỏi :

- Lão cũng biết làn ánh sáng sắc sỡ đó là một chướng khí rất độc, nhưng có điều là trong chướng khí đó hình như có một kiếm khí hãn thế bốc lên nữa!

Cổ Thanh Phong phục tãi Thiết Kiếm Chân Nhân vô cùng, liền đáp :

- Nhãn lực của lão tiên bối quả thật lợi hại, trong Đào Hoa Chướng đó có cả ánh sáng bảo kiếm thật, vì trong Đào Hoa Chướng đó có một thanh bảo kiếm đời Xuân Thu!

Thiết Kiếm Chân Nhân kinh ngạc hỏi :

- Kiếm gì của thời Xuân Thu thế?

- Đó là thanh kiếm Mạc Tà!

- Xưa nay thanh kiếm Mạc Tà vẫn ở trong tay võ lâm danh túc Bạch Dương Tử, tại sao lại rớt trong Đào Hoa Chiếu này thế?

Cổ Thanh Phong liền kể câu chuyện của Vệ Phương Hoa nói cho mình cho Thiết Kiếm Chân Nhân nghe.

Thiết Kiếm Chân Nhân nghe xong đang lắc đầu thở than, thì bỗng nghe phía Đào Hoa Chiếu có mấy tiếng cười vọng tới. Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao lúc này lại có người dám mạo hiểm vào trong làn ánh sáng sắc sỡ của Đào Hoa Chiếu đó. Chẳng lẽ người đó muốn lấy được thanh Thần Kiếm Mạc Tà?

Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu đáp :

- Cổ lão đệ đoán đúng đấy, người nọ không những muốn lấy được thanh kiếm đó, và nghe tiếng cười đắc chí của y thì hình như y đã lấy được rồi thì phải!

Cổ Thanh Phong cau mày lại đang suy nghĩ xem người đó là ai, thì Thiết Kiếm Chân Nhân đã nhìn chàng mỉm cười nói :

- Cổ lão đệ hà tất phải suy đoán người đó làm chi, bây giờ chúng ta cứ lẳng lặng đến đó, thì biết người đó là ai liền.

Cổ Thanh Phong chỉ làn ánh sáng sắc sỡ ở trên không và nói :

- Đào Hoa Độc Chương kia lợi hại lắm!

Chàng chưa nói dứt, Thiết Kiếm Chân Nhân đã đỡ lời :

- Lão đệ cứ yên tâm, bản đạo đi khắp bốn bể tám hoang, trong người thể nào mà chả có thuốc giải chương độc, lão đệ hà tất phải lo âu vấn đề đó!

Nói xong, lão đạo sĩ lấy hai viên thuốc linh đơn màu trắng ra, tự ngậm một viên, còn một viên đưa cho Cổ Thanh Phong. Hai người mới đi thẳng về phía có Đào Hoa chương khí. Chưa đi tới nơi, lại nghe thấy một tràng cười rất kinh hồn động phách...

Thiết Kiếm Chân Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Tiếng cười này hình như là tiếng cười của Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bính của nhóm Miêu Cương Song Quái. Chẳng lẽ hai nhóm người định đến cướp thanh kiếm Mạc Tà, rồi đôi bên cướp giết sanh ra đánh nhau chẳng?

Nói rồi, lão đạo sĩ ngậm nghĩ giây lát, rồi khẽ bảo với Cổ Thanh Phong :

- Võ lâm kỳ khách bỗng tụ hợp ở Lục Chiếu này, chắc thể nào cũng có nguyên nhân rất lớn. Có lẽ họ tới đây không riêng gì vì thanh Mạc Tà của Bạch Dương Tử đầu. Lão đệ cố hết sức giữ khinh công ra lén lút tránh né, chúng ta đừng để cho chúng thấy hình tích, như vậy đối với việc tìm kiếm Chân Chân cô nương sẽ có kết quả nhiều hơn!

Cổ Thanh Phong vâng lời, liền cùng Thiết Kiếm Chân Nhân giờ hết tài ba khinh công ra lên trên một ngọn núi cao hơn mười trượng trước, rồi mới rón rén đi từ từ xuống dưới Đào Hoa Chiếu.

Trước khi tới Đào Hoa Chiếu, hai người đã trông thấy trong làn ánh sáng quả có hai người đang đứng đối lập với nhau. Một người cao lớn vạm vỡ, mặt đỏ như chàm, tuổi ngoài bốn mươi. Một người mặc áo bào có vẽ chín ngọn lửa đỏ chói, đầu đội Kim Quang có lửa bốc cháy hân hoi. Người này là một đạo sĩ trông mặt rất quái dị.

Thiết Kiếm Chân Nhân liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm khẽ hỏi Cổ Thanh Phong :

- Cổ lão đệ có nhận ra được hai người này không?

Cổ Thanh Phong lắc đầu. Thiết Kiếm Chân Nhân nói tiếp :

- Người mặt đỏ kia là Khổng Đại Bằng nổi tiếng trên giang hồ với năm môn ngoại công. Còn đạo sĩ quái dị kia là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bính đấy!

Nói tới đó, Thiết Kiếm Chân Nhân bỗng kêu “ủa” một tiếng, dùng khuỷu tay khẽ thúc vào người Cổ Thanh Phong một cái và kinh ngạc hỏi :

- Cổ lão đệ xem kìa, chỗ sau tảng đá phía sau Khổng Đại Bằng chừng ba bốn trượng chẳng có một người đàn bà mặc áo sắc sỡ ẩn núp là gì?

Cổ Thanh Phong nhìn về phía tay chỉ Thiết Kiếm Chân Nhân, quả nhiên thấy phía sau tảng đá có một người đàn bà mặc áo sắc sỡ thật.

Khổng Đại Bằng với Liệt Hỏa Thái Tuế vẫn không hay biết thiếu nữ nọ, nhưng Cổ Thanh Phong với Thiết Kiếm Chân Nhân ở trên cao trông xuống thì lại thấy rõ mồn một.

Cổ Thanh Phong cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :

- Xem áo bào sắc sỡ của thiếu nữ kia, thì tiểu bối đã đoán ra y thị thể nào cũng là môn hạ của Vạn Kiếp, nhưng vì xa quá tiểu bối không trông thấy rõ mặt, không biết nàng này là Tốt Kim Hoàn hay Vệ Phương Hoa, chưa biết chừng là Liên Thanh Ngọc cũng nên?

Lúc ấy, Khổng Đại Bằng đã chấp tay chào Hồ Diên Bính, vừa chào vừa lên tiếng nói :

- Hồn Diên Thái Tuế sau khi ở Ô Mông cách đến giờ, không ngờ Khổng Đại Bằng tôi lại được tái ngộ Thái Tuế ở cạnh Đào Hoa Chiếu này...

Y chưa nói dứt lời, Liệt Hỏa Thái Tuế đã cười giọng quái dị và hỏi:

- Khổng huynh có việc mừng lớn như vậy, nên Hồ Diên Bính tôi phải đến mừng chứ!

Khổng Đại Bằng hơi giật mình cau mày, nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế một hồi, rồi lên tiếng hỏi :

- Đại Bằng tôi vớio hai bàn tay không, phiêu lưu giang hồ, chưa gây nổi tên tuổi và cũng chưa làm thành công nghiệp, có gì đâu mà huynh lại mừng hộ cho vậy?

Hồ Diên Bính lại cười và nói :

- Khổng huynh! Kim Cương Ngũ Hành chương lực của huynh đã lừng lẫy trên giang hồ, bây giờ lại được một môn khí giới lợi hại, thì lo gì mà chả nổi danh thêm, và sự nghiệp cũng sẽ thành tựu liền!

Khổng Đại Bằng đưa tay chỉ về thanh kiếm ở phía sau lưng, lớn tiếng cười :

- Hồ Diên Thái Tuế chớ có khen ngợi quá như vậy! Thanh Táng Môn Kiếm này của tôi đối với những người võ lâm tầm thường thì may ra còn có thể lòe được họ đôi chút, chứ còn đối với người sành điệu thì thanh kiếm của tôi có nghĩa lý gì đâu?

Hồ Diên Bính nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng một hồi, lại cười bằng giọng quái dị, nói :

- Khổng huynh, trước mặt người sáng suốt, mong huynh đừng có nói chuyện mờ ám như thế! Khí giới ở trên vai của huynh có thật là Táng Môn Kiếm không?

Khổng Đại Bằng lại rung mình một cái, đảo ngược đôi ngươi một vòng, mỉm cười đáp :

- Hồ Diên Thái Tuế sao lại nói như thế? Ai mà chả biết Khổng Đại Bằng tôi chuyên môn nhất là môn Kim Cương Ngũ Hành Chương và Táng Môn Thập Tam Kiếm?

Hồ Diên Bính sầm nét mặt lại nói :

- Vẫn biết đó là một thanh kiếm thật, nhưng chưa chắc nó là thanh Táng Môn Kiếm như huynh đã nói! Mà nó lại là Mạc Tà Thần Kiếm

thời Xuân Thu của danh túc Bạch Dương Tử đã chìm đắm dưới Đào Hoa Chiếu này cũng nên!

Khổng Đại Bằng trợn ngược đôi lông mày lên rồi cười như điên cuồng đáp :

- Hồ Diên Thái Tuế tưởng tôi là người có tài ba thông thiên tuyệt đỉnh đã lấy được thanh kiếm ở dưới đầu Đào Hoa Chiếu chắc?

Hồ Diên Bính lạnh lùng nói :

- Tôi đã sớm biết huynh định mò thanh kiếm Mạc Tà ở dưới Đào Hoa Chiếu này, vừa rồi lại nghe tiếng cười của huynh mới đoán chắc huynh đã sử dụng môn Đà Long Phi Thiên chớp luôn thanh kiếm vào trong tay!

Khổng Đại Bằng vừa cười vừa gật đầu :

- Hồ Diên Thái Tuế đoán như vậy tuy rất có lý, nhưng tiếc thay tình hình thực tế lại khác hẳn. Đại Bằng tôi đã giở môn Đà Long Phi Thiên ra còn phối hợp thêm một sợi dây tơ dài chừng nửa trượng và mò gần nửa ngày rồi mà vẫn không ăn thua gì hết! Nên vừa rồi mới gượng cười mấy tiếng, ngờ đâu Hồ Diên Thái Tuế lại tưởng lầm là Đại Bằng tôi đã lấy được thanh kiếm quý báu đó rồi!

Hồ Diên Bính đôi ngươi lông lánh nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng, rồi giơ tay lên sờ cái mũ vàng có đèn, mặt lộ sát khí quát:

- Khổng huynh, tốt hơn hết chúng ta cứ thành thực mà nói chuyện thì hơn, đừng có nói quanh nói co như thế này nữa! Hồ Diên Bính này đã nghe rõ tiếng cười của huynh rồi, đấy không phải là gượng cười mà lại là tiếng cười đắc chí hẳn hoi!

Khổng Đại Bằng đã hết sức nhường nhịn Hồ Diên Bính, vì y sợ đối phương có môn hỏa thuật, nhất là ngọn lửa ở trên cái mũ đèn của y. Bây giờ lại thấy đối phương lấy tay sờ mó vào cái mũ vàng, mặt có vẻ nổi giận, liền giơ tay lên vai, rút luôn thanh kiếm Táng Môn ra cầm tay, ha hả cười một hồi, rồi nói :

- Hồ Diên Thái Tuế cho đệ nói ngoa phải không? Đây thanh Táng Môn Kiếm tầm thường của Đại Bằng tôi đã rút ra rồi, Thái Tuế thử xem kỹ lại xem có phải là thần vật của thời Xuân Thu hay không?

Hồ Diên Bính nhìn thẳng vào thanh Táng Môn Kiếm của Khổng Đại Bằng, thấy đó quả thật là một thanh kiếm thường, hồ thẹn đến mặt

đỏ bừng, vội chấp tay chào và xin lỗi :

- Xin Khổng huynh thứ lỗi cho Diên Bính tôi cái tội đại nghi đó!

Khổng Đại Bằng rất đường hoàng cười ha hả đáp :

- Thanh kiếm Mạc Tà đang nằm ở dưới Đào Hoa Chiếu kia là vật vô chủ, ai cũng có quyền chiếm được. Khổng Đại Bằng tôi tuy có lòng như vậy nhưng chỉ tiếc không có hơi sức nên đã biết mình phải rút lui. Thái Tuế tên tuổi đứng và hàng mười ba danh thủ, thần công tuyệt nghệ đều lấn át quần hào, nếu bây giờ Thái Tuế cũng ưa thanh bảo kiếm đó thì cứ việc ra tay mà lấy đi! Đại Bằng tôi xin đứng cạnh xem, chờ khi nào Thái Tuế lấy được rồi sẽ chúc mừng sau!

Mấy lời nói đó của y, bề ngoài tuy rất khiêm tốn, nhưng bên trong thật mĩa mai hết sức. Tuy Hồ Diên Bính tức giận khôn tả, nhưng đối với cái đầm đầy chướng khí độc này cũng phải bó tay chịu, nên y gượng cười mấy tiếng và đáp :

- Nếu muốn mò được thanh kiếm Mạc Tà ở dưới Đào Hoa Chiếu này kể ra thì không khó, nhưng chỉ sợ lời đồn đại đó không đúng sự thực, có phải là mất công tôi không? Huống hồ, Hồ Diên Bính tôi đang có việc bận, không thể nào ở lại đây lâu được, thôi mời Khổng huynh tiếp tục ra tay đi! Nếu quả thật huynh với được thanh thần kiếm đó, kể cũng là một việc rất mừng cho võ lâm!

Nói xong, y chấp tay chào Khổng Đại Bằng rồi quay mình đi luôn.

Khổng Đại Bằng cũng mỉm cười chấp tay đáp lễ và nói :

- Xin thứ lỗi, Đại Bằng tôi không tống tiễn nữa!

Chờ bóng của Liệt Hỏa Thái Tuế đã khuất hẳn, Khổng Đại Bằng mới thay đổi sắc mặt, mặt y đang cười và cung kính liền biến thành gian ác khôn tả và lẩm bẩm nói :

- Hồ Diên Bính, dù ngươi có hung ác tuyệt luân đến đâu vẫn trúng phải diệu kế của Khổng Đại Bằng ta, khi tới ngươi chắc biết bao, lúc rút lui lại rầu rĩ và thất vọng đến thế...

Cổ Thanh Phong nghe Khổng Đại Bằng nói như vậy liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm tỏ vẻ kinh ngạc hỏi Thiết Kiếm Chân Nhân:

- Lão tiên bối, nghe lời nói của Khổng Đại Bằng thì hình như y đã vớt được thanh bảo kiếm đó rồi thì phải?

Thiết Kiếm Chân Nhân ngấm nhìn Khổng Đại Bằng hồi lâu cũng lấy làm ngạc nhiên, cau mày lại đáp :

- Nghe giọng nói đó thì quả thật y đã vớt được thanh thần kiếm rồi, nhưng cứ xem người y từ trên chí dưới, thì hình như ngoài thanh kiếm Táng Môn ra, không thấy có thanh kiếm nào giấu giếm ở trong người y cả!

Y vừa nói tới đó đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh như tiếng nhạc bằng bạc nổi lên, phá tan cả sự trầm lặng của đêm tối này.

Khổng Đại Bằng giật mình kinh hãi, nhìn theo về phía có tiếng động, liền thấy sau tảng đá chỗ cách mình hơn ba trượng có một thiếu nữ mặc áo kiểu cung nữ màu sắc sỡ, từ từ bước ra.

Cổ Thanh Phong trông thấy thiếu nữ đó hiện thân liền nói khẽ với Thiết Kiếm Chân Nhân :

- lão tiên bối, tôi đoán không sai, người này là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn, võ công của y thị cao siêu nhất trong bọn bảy người và tính tình cũng hung ác không ít!

Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa đáp :

- Lần đầu tiên bản đạo mới được trông thấy môn hạ của Vạn Kiếp Môn, để bản đạo thử xem Dao Trì Sứ Giả này tài nghệ ra sao?

Lúc ấy, Khổng Đại Bằng vì không biết thiếu nữ nọ là ai, nên vẫn kiêu ngạo nhìn Tốt Kim Hoàn, lạnh lùng hỏi :

- Cô nương là ai, đến đây có việc gì?

Tốt Kim Hoàn không coi Khổng Đại Bằng vào đâu hết, vẻ mặt lại càng kiêu ngạo hơn đáp :

- Ta đây là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn, vừa rồi Hồ Diên Bính của nhóm Miêu Cương Song Quái tới đây là muốn cướp được thanh kiếm Mạc Tà ở trong tay ngươi, còn ý định của ta tới đây cũng không ngoài ý đó!

Khổng Đại Bằng giật mình, hơi kinh hoảng, không còn thái độ kiêu ngạo như trước, ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương có phải là người đứng đầu nhóm bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung đấy không?

Tốt Kim Hoàn trợn ngược đôi lông mày lên, càng kiêu ngạo thêm rồi lạnh lùng đáp :

- Người đã biết oai lực của Vạn Kiếm Ma Cung chúng ta như thế nào rồi, thì hãy ngoan ngoãn hiến ngay thanh kiếm Mạc Tà ra đây, để khỏi bị chết trong tay ta, và cũng không bị phơi xác ở dưới Vạn Kiếp Môn.

Khổng Đại Bằng vừa cười vừa nói :

- Lão nghe nói mười ba cái vòng xương trắng của Vạn Kiếp Môn chuyên môn dùng để treo đầu người, tại sao cô nương lại muốn bắt lão phơi xác ở dưới Vạn Kiếp Môn mà lại không bảo treo đầu lâu ở trên đó?

Tốt Kim Hoàn lạnh lùng đáp :

- Mười ba cái vòng xương trắng ở dưới Vạn Kiếp Môn là chuẩn bị treo mười ba cái đầu của mười ba danh thủ đương thời trong võ lâm, còn đầu của người chưa xứng đáng được treo lên trên đó!

Khổng Đại Bằng nghe nói không giận, trái lại cười, cười một cách nhạo báng hết sức.

Tốt Kim Hoàn thấy thái độ của đối phương như vậy cũng thắc mắc vô cùng, liền nhìn thẳng vào mặt đối thủ, lạnh lùng hỏi :

- Khổng Đại Bằng ta nói lầm câu nào, mà ngươi lại buồn cười đến thế?

Khổng Đại Bằng cười nhạt một tiếng, trả lời :

- Người tự phụ Vạn Kiếp Môn thì dùng để treo đầu của mười ba danh thủ thôi, nhưng vừa rồi Liệt Hỏa Thái Tuế ở đây sao ngươi lại không dám xuất đầu lộ diện?

- Liệt Hỏa Thái Tuế với bảy Sứ Giả chúng ta không có liên can gì tới nhau à cũng không có thù hận gì hết, hãy để cho y sống đến mừng bốn tháng tư sang năm, ở đại hội Vạn Kiếp Môn mà lấy đầu lâu của y cũng không muộn!

Khổng Đại Bằng nghe thấy Tốt Kim Hoàn nói như vậy, lại lớn tiếng cười ồ ạt. Tốt Kim Hoàn thấy vậy tức giận vô cùng, nghiêng răng mím môi mặt lộ sát khí, hỏi :

- Ngươi lại cười gì nữa?

Khổng Đại Bằng vừa cười vừa nói lại :

- Vừa rồi ngươi nói Liệt Hỏa Thái Tuế không có liên can gì và cũng không có thù hận gì với bảy Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung, vậy Khổng Đại Bằng ta thỉnh giáo cô nương câu này : Bảy Sứ Giả của Vạn

Kiểm Ma Cung hiện giờ còn mấy người sống sót ở trên trần gian?

Tốt Kim Hoàn giơ chưởng lên tấn công, quát hỏi :

- Vậy vụ huyết án ở trong Thiên Nguy Cốc có phải là chính người gây ra không?

Khổng Đại Bằng biết Tốt Kim Hoàn là nhân vật lãnh đạo của nhóm bảy Sứ Giả, không phải là tay tầm thường, nên y cũng không dám khinh thường, vội giở Kim Cang Ngũ Hành Chưởng ra, và dùng tới mười thành công lực với thế Bài Vân Kiếm Nguyệt chống đỡ thế công của đối phương, miệng thì nói :

- Chẳng lẽ các người không thấy xác của Tiêu Giao Sứ Giả cháy xém như thế là vì bị Hỏa Trung Chi Hỏa của ngọn đèn ở trên mũ Liệt Hỏa Thái Tuế thiêu đốt hay sao?

Hai luồng chưởng lực va chạm vào nhau, Tốt Kim Hoàn phải lùi về phía sau nửa bước, còn Khổng Đại Bằng chỉ hơi rung động. Chưởng phong của hai người bay tán loạn, khiến chưởng khí của Đào Hoa Chiếu cũng bay theo...

Thiết Kiếm Chân Nhân khẽ độn vào Cổ Thanh Phong nói :

- Công lực của Tốt Kim Hoàn quả thực cao siêu, trong đời này người chống đỡ nổi Kim Cang Ngũ Hành Chưởng rất hiếm. Vừa rồi bản đạo xem thì y thị mới dùng có chín thành công lực thôi..

Lão đạo sĩ chưa nói dứt, thì Tốt Kim Hoàn đã quát hỏi :

- Khổng Đại Bằng, việc Thiên Nguy Cốc do Liệt Hỏa Thái Tuế tạo nên, sao người lại biết rõ?

- Cổ nhân có nói : nếu muốn người khác không biết thì đừng có làm. Vì ta thấy Liệt Hỏa Thái Tuế với thiếu nữ hai người đã bắt cóc Mạnh Hồng Tiểu với Trang Mộng Điệp ở trong Thiên Nguy Cốc đi ra, hai người vừa đi vừa đặc chí nói chuyện với nhau, Đại Bằng ta núp trong bóng tối nghe rõ mồn một!

Tốt Kim Hoàn mặt càng hung ác thêm, lớn tiếng quát tháo :

- Miêu Cương Song Quái giỏi thực! Chỉ trong một tháng trời, Tốt Kim Hoàn này sẽ dùng máu rửa sạch Liệt Hỏa và Diệu Âm trong động ở Miêu Cương!

Khổng Đại Bằng thấy mưu kế của mình đã thành công, liền chấp

tay mỉm cười nói :

- Tốt cô nương đã có ý định như vậy, thì cũng nên chuẩn bị ngay đi, bây giờ tôi phải xin cáo lui!

Tốt Kim Hoàn trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Bạn muốn đi thì phải đưa thanh thần kiếm Mạc Tà cho ta mượn trước, chờ giết xong Liệt Hỏa Thái Tuế với Diệu Âm Công Chúa...

Khổng Đại Bằng liền biến sắc mặt gượng cười nói :

- Vì thanh kiếm này tôi tốn rất nhiều công lực mà vẫn chưa được mãn nguyện!

Tốt Kim Hoàn cười nhạt một tiếng, mắt nhìn thẳng vào thanh kiếm đeo ở đầu vai Khổng Đại Bằng, nói :

- Nếu bạn chưa lấy được thanh Mạc Tà thì hãy cho tôi mượn thanh Táng Môn Kiếm kia vậy!

Khổng Đại Bằng nghe nói mặt biến sắc, trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng cười một cách hung ác, đáp :

- Người trong võ lâm ai cũng coi khí giới đang sử dụng như tính mạng thứ hai! Đại Bằng tôi cũng vậy, thanh kiếm của tôi tuy không phải là một thanh bảo kiếm, nhưng tôi cũng quý nó lắm Tốt cô nương yêu cầu như thế là hơi quá đáng một chút đấy!

Thiết Kiếm Chân Nhân lại khẽ nói với Cổ Thanh Phong :

- Thanh trường kiếm của Khổng Đại Bằng đây hình như có liên can đến thanh thần kiếm Mạc Tà vậy, và có lẽ Tốt Kim Hoàn đã biết rõ sự bí mật ở bên trong rồi!

Cổ Thanh Phong đáp :

- Lão tiên bối, chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị mà kịp thời ra tay, chớ có để cho thanh bảo kiếm đó lọt vào tay của Vạn Kiếp quần ma!

Thiết Kiếm Chân Nhân trợn ngược đôi lông mày lên, khẽ cười và nói :

- Theo bản đạo ức đoán thì bên trong vẫn còn có nhiều sự bí mật, chúng ta hãy trầm tĩnh một chút để xem chúng xử trí với nhau ra sao đã, không đến giờ phút chót chúng ta không nên ra tay vội!

Cổ Thanh Phong gật đầu, hai người lại thấy Tốt Kim Hoàn giọng kiêu ngạo cau mày nói với Khổng Đại Bằng :

- Bạn coi trọng thanh Táng Môn Kiếm như vậy, nếu tôi nhất định hỏi mượn thì bạn nghĩ sao?

Khổng Đại Bằng biết đối phương ẩn núp ở sau tảng đá kia đã lâu, đã trông thấy rõ sự bí mật của mình, nên y thị mới lên tiếng hỏi như thế!

Việc này dùng lời lẽ chắc không thể nào xong được đâu! Y nghĩ như vậy, liền lớn tiếng đáp :

- Nếu cô nương nhất định đòi mượn thanh kiếm của Đại Bằng này, thì cũng không khó, chỉ cần cô nương thắng nổi Kim Cang Ngũ Hành Chưởng của mỗ hay là chặt được đầu mỗ đi!

Tốt Kim Hoàn rất kiêu ngạo, vừa cười vừa nói :

- Hai điều kiện mà bạn vừa đề nghị quả thật không khó, Kim Hoàn tôi đều nhận hết!

Khổng Đại Bằng thấy đối phương khinh thị mình, lửa giận nổi lên bùng bùng, tung mình nhảy lên trên cao hơn bốn trượng...

Thiết Kiếm Chân Nhân nhìn Cổ Thanh Phong nói :

- Khổng Đại Bằng đã tức tối chịu không nổi, có lẽ y nhảy cao lên như vậy là giở môn Phi Long Thân Pháp, môn khinh công đã từng làm cho y nổi danh!

Y vừa nói dứt thì Tốt Kim Hoàn đã cười nhạt một tiếng và cũng nhảy lên cao, trong người nàng giống như một đám mây sắc sỡ lướt trên không.

Khổng Đại Bằng thấy vậy mừng rỡ nghĩ thầm :

“Phi Long Thân Pháp của ta nhất là ở trên không biến hóa như con rồng múa vậy, y thị nhảy lên đối địch với ta như vậy thì thật là y thị muốn mang nhục vào mình...”

Nghĩ đoạn, y liền giở Kim Cang Ngũ Hành Chưởng ra, dùng thế Thiên Long Giáng Vũ nhắm đầu của Tốt Kim Hoàn tấn công luôn...

Tốt Kim Hoàn cười khúc khích, tay trái dùng thế Luyện Thạch Bổ Thiên giơ lên chống đỡ thế công của Khổng Đại Bằng. Còn tay phải của nàng thì giở Đồ Long Chỉ ra nhắm yếu huyệt ở cổ tay của đối phương điểm luôn.

Khổng Đại Bằng cũng biết đối phương dùng hai thế cao siêu cùng một lúc, đúng là những thế võ khắc chế thế Thiên Long Giáng Vũ của

mình, nên y cũng phải khen ngợi và la lớn :

- Môn hạ của Vạn Kiếp quả thật cao cường!

Trong khi y vừa khen vừa lượn một vòng ra phía sau Tốt Kim Hoàn, giờ hữu chưởng lên dùng thế Phi Long Quên Vỹ trong Kim Cang Ngũ Hành Chưởng và đã dùng đến mười hai thành chưởng lực, nhằm yếu huyệt ở ngang lưng đối phương mà đập luôn.

Tốt Kim Hoàn thấy thế võ của mình cũng đánh hụt, người vẫn ở trên không bỗng thấy phía sau lưng có gió lạnh lấn áp tới, nàng liền dùng hữu chưởng xoay người trở lại đỡ thế công của Khổng Đại Bằng.

Chống đỡ như thế, rõ ràng Tốt Kim Hoàn bị thiệt thòi hơn. Ngờ đâu, hai chưởng vừa đụng vào nhau, có một tiếng kêu thật lớn. Tốt Kim Hoàn cùng Khổng Đại Bằng lùi về phía sau và kêu “hự” một tiếng. Cả hai đều bị bắn ra ngoài bảy tám thước và cùng rớt xuống mặt đất, không ai hơn ai kém cả.

Cổ Thanh Phong nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :

- lão tiên bối, theo thế đấu vừa rồi của hai người họ, thì hình như Kim Cang Ngũ Hành Chưởng của Khổng Đại Bằng còn kém Chư Thiên Cương Khí của Tốt Kim Hoàn phải không?

Thiết Kiếm Chân Nhân đáp :

- Tối nay còn nhiều tấn tuồng cho chúng ta xem! Cổ lão đệ đã nghe thấy Liệt Hỏa Thái Tuế lảng lảng quay trở lại chưa? Hiện giờ y đang ẩn núp ở phía sau tảng đá kia đấy!

Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

“Ta cứ mãi xem Đại Bằng với Kim Hoàn mà không để ý đến bốn chung quanh. Tuy đã được uống Thiên Niên Hà Thủy Ô, mà công lực của ta cũng không bằng được Thiết Kiếm Chân Nhân..”

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn thấy thế chưởng của mình chống đỡ được thế công của Khổng Đại Bằng, trong lòng cũng hơi yên chí, nàng cười khúc khích mấy tiếng, rồi giở thủ pháp Dao Trì Trạch Hoa, môn võ sở trường nhất của nàng ta tấn công luôn bảy thế như vũ như bão.

Bảy thế công của Tốt Kim Hoàn lợi hại tuyệt luân và thế nào cũng độc ác vô cùng, dồn cho Khổng Đại Bằng chỉ có cách chống đỡ thôi chứ không phản công lại được.

Tốt Kim Hoàn tấn công xong bảy thế đó, lại dùng thế Tỷ Khí Đông Lai, hai tay từ từ đẩy thẳng về trước ngực của Khổng Đại Bằng...

Khổng Đại Bằng không phải là tay tầm thường, biết thế công này của đối thủ tuy chậm, nhưng bên trong có rất nhiều biến hóa, rất khó đối phó, cho nên y mới quyết định đối phương vừa giở thế này ra thì y đã phản công lại trước để cho đối phương không kịp trở tay...

Y đã quyết định như vậy, liền tới gần ba thước dùng thế Song Long Xuất Thủy mà nhằm hai bên hông của Tốt Kim Hoàn tấn công trước.

Tốt Kim Hoàn cũng đoán trước Khổng Đại Bằng thế nào cũng giở miệng này ra để tấn công mình, nên nàng quay người một cái giờ gây lên chống đỡ thì bốn chưởng vừa va đụng nhau...

Khổng Đại Bằng giật mình kinh hãi, lúc này y mới biết Tốt Kim Hoàn dùng thế Tỷ Khí Đông Lai đó là để dụ mình, mục đích là muốn thi thố nội lực với mình, như vậy mới mong tốc chiến tốc thắng được!

Khổng Đại Bằng đã biết rõ mưu kế của đối phương rồi, khi bốn chưởng vừa va chạm nhau, y liền dồn hết nội lực vào gan bàn tay để muốn đẩy ngã đối phương mà chiếm phần thắng.

Cổ Thanh Phong nhìn Thiết Kiếm Chân Nhân khẽ nói :

- Lão tiên bối, trong tình cảnh này có lẽ Tốt Kim Hoàn với Khổng Đại Bằng cũng bị thương cả cũng nên, và Hồ Diên Bính sẽ là ông lão vọng chiếu phần lợi của hai người.

Thiết Kiếm Chân Nhân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Cổ lão đệ nhận xét lầm rồi, theo sự quan sát của bản đạo, Tốt Kim Hoàn không những võ công cao siêu mà lại còn nham hiểm tuyệt luân, nên Khổng Đại Bằng thế nào cũng bị đánh bại. Còn Liệt Hỏa Thái Tuế được chiếm lợi thế một cách dễ dàng, nhưng rút cuộc y sẽ như con thiêu thân tự nhảy vào trong đồng lửa chứ không sai!

Cổ Thanh Phong nghe nói bán tín bán nghi, vẫn chăm chú nhìn vào trận đấu, thấy Tốt Kim Hoàn vẫn tủm tỉm cười và ung dung như thường, trái lại Khổng Đại Bằng thì đã toát mồ hôi trán ra rồi.

Chàng động lòng nghĩ thầm :

“Xưa nay Đại Bằng vẫn khét tiếng là chưởng lực rất hùng mạnh, dù địch không nổi Kim Hoàn đi chăng nữa, nhưng y cũng không đến nỗi

như bây giờ! Vừa mới chống cự một lát mà đã chịu đựng không nổi đến mồ hôi toát ra như vậy rồi, hay là y giả bộ như thế để dụ địch chăng?”

Quả nhiên, Tốt Kim Hoàn thấy Khổng Đại Bằng đã mệt mỏi, liền đắc chí cười khì mấy tiếng, liền nhấn thêm công lực vào hai bàn tay mà lấn áp đối phương tiếp. Khổng Đại Bằng cau mày lại cố hết sức chống đỡ. Một lát sau, mồ hôi trên trán của y đến nhỏ giọt và càng nhiều hơn trước.

Tốt Kim Hoàn cười khúc khích nói :

- Khổng Đại Bằng, bây giờ Tốt Kim Hoàn tôi đã thực hiện được điều kiện thứ nhất là thắng nổi Kim Cang Ngũ Hành Chưởng của bạn rồi! Nếu bạn không trao thanh Táng Môn Kiếm ra thì Tốt Kim Hoàn này lại thực hành đến điều kiện thứ hai, nghĩa là sẽ chặt đầu bạn ngay!

Khổng Đại Bằng nghiêng răng mím môi cười khinh mấy tiếng, vẫn gượng chống đỡ tiếp chứ không chịu khuất phục.

Cổ Thanh Phong thấy vậy liền nghĩ thầm :

“Đại Bằng khéo giả bộ thực, phen này Tốt Kim Hoàn thể nào cũng sẽ bị mắc hớ mất. Ta cứ lẳng lặng xem để được tăng thêm kiến thức và cách đối phó với những kẻ đại ác trên giang hồ.”

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn thấy Khổng Đại Bằng mồ hôi toát ra, người run lẩy bẩy, chân hơi rung động, liền cười một cách kiêu ngạo, hỏi :

- Khổng Đại Bằng không tự hiến kiếm cho ta, ta sẽ giở hết Chư Thiên Cương Khí ra rung cho hai cánh tay bạn gãy lìa và ngũ tạng nát hết cho mà coi!

Khổng Đại Bằng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đáp :

- Tốt cô nương hãy dừng tay lại, tài của Đại Bằng này không bằng người, xin dâng hiến kiếm vậy!

Tốt Kim Hoàn liền thu chưởng lại, nhìn Khổng Đại Bằng lạnh lùng nói :

- Ta đã ngừng tay rồi, ta không sợ bạn giở trò trống gì, tha hồ bạn bay lên trời...

Khổng Đại Bằng lắc đầu :

- Đại trượng phu đã nói ra là phải thi hành, thế nào là tứ mã nan truy! Đại Bằng tôi đã chịu thua thì phải cam tâm hiến kiếm, cô nương hà tất phải đa nghi như thế!

Y vừa nói vừa đưa tay lên trên vai, từ từ rút thanh Táng Môn Kiếm mà hình như có liên can đến thanh Mạc Tà Thần Kiếm ra...

Tốt Kim Hoàn khoái chí vô cùng, mắt nhìn thẳng vào tay Khổng Đại Bằng thò tay lên vai rút kiếm, đề phòng bị đối phương đột nhiên ra tay tấn công thành linh.

Nàng nghi ngờ vậy trúng ngay vào kế nghĩ của Khổng Đại Bằng. Đại Bằng giờ tay phải lên rút kiếm, động tác rất thông thả để cho Tốt Kim Hoàn chăm chú nhìn vào tay của mình, thì đột nhiên tay trái của y đã ném luôn một cái. Liền có một chiếc Bàn Quy Bối Độc Long đằng chuôi có cột theo một sợi tơ dài hơn trượng nhanh như điện chớp phóng ra...

Đà Long Phi Thiên đó là một môn tuyệt kỹ của Khổng Đại Bằng. Tốt Kim Hoàn thị mình đắc thắng mà kiêu ngạo, nên không kịp đề phòng, liền bị vượt rồng thực lớn chộp ngay vào đầu cổ, máu tươi phọt ra nhuộm đỏ hết cái áo sắc sỡ.

Khổng Đại Bằng lớn tiếng cười và hỏi :

- Tốt Kim Hoàn, bây giờ cô chặt đầu tôi đi!

Nói xong, y dùng sức lôi sợi dây tơ ấy một cái. Quả thực y muốn dùng cái bối đó giật đứt đầu của Tốt Kim Hoàn.

Tốt Kim Hoàn nắm chặt lấy sợi dây không để cho Khổng Đại Bằng dùng sức lôi, và định dùng sức mình để giật đứt sợi dây tơ đó. Khổng Đại Bằng thấy vậy lại càng cười thêm, nói :

- Ta nói thực với cô nương, đừng có mất công như thế làm chi? Thứ dây thừng tơ này đao kiếm chém cũng không đứt, thì chỉ lực của cô nương làm sao mà bứt đứt cho nổi?

Vừa nói xong, người đã chạy quanh và chú cố hết sức lôi kéo. Tốt Kim Hoàn hai tay cứ nắm chặt lấy đầu dây, không để cho sợi dây đó thất chắc cổ mình.

Vì vậy, nàng không sao lấy tấn đứng vững đường nên mới bị đối phương vừa lôi vừa quay tít, người của nàng bị bay trên không như là một cái điều vậy.

Khổng Đại Bằng tay cầm một sợi dây, cứ quay tít hoài. Tốt Kim Hoàn vì sợ buông tay ra thì cổ mình sẽ bị cái bối giật đứt ngay, nên nàng cứ phải nghiêng răng mím môi, nín hơi cho nhẹ mình để mặc cho đối

phương đùa giỡn và làm cho bay bổng ở trên không.

Cổ Thanh Phong bị Tốt Kim Hoàn với Trì Trung Long ở trong Âm Phong Giáp định mỗ bụng, cho nên chàng ta ghét hận vô cùng. Chàng thấy vậy khoái chí vô cùng, vừa cười vừa khẽ nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :

- Lão tiên bối, chúng ta thử xem Tốt Kim Hoàn có tài ba thông thiên triệt địa gì thoát khỏi tai ách của cái Phi Bối của Khổng Đại Bằng!

Thiết Kiếm Chân Nhân nhìn Cổ Thanh Phong một cái, mỉm cười đáp :

- Tốt Kim Hoàn đang vận sức để giật đứt sợi dây tơ kia, nếu để cho y thị thành công, thì Khổng Đại Bằng bị báo thù còn thảm khốc hơn thế nữa!

Cổ Thanh Phong cau mày lại nói :

- Khổng Đại Bằng chả vừa nói sợi dây tơ này của y là tơ trời dao kiếm cũng không cắt đứt được mà!

Chàng vừa nói tới đó, Tốt Kim Hoàn đã dùng hết hơi sức mà cũng không sao làm đứt được sợi dây, nàng biết tình thế rất nguy nan, liền rú lên một tiếng cực kỳ thê thảm.

Khổng Đại Bằng thấy vậy, cười ha hả nói :

- Tốt Kim Hoàn đừng có rú giọng ma như thế nữa! Người định cầu cứu những đồng đảng ở trong Thiên Nguy Cốc phải không? Nhưng đồng đảng của người mà hay tin đến được đây thì có lẽ chỉ đem được cái xác không đầu của người mà đi thôi!

Tốt Kim Hoàn nghe nói càng tức giận thêm, lại giật mạnh thêm sợi dây tơ hai cái. Khổng Đại Bằng càng cười một cách kiêu ngạo thêm, nói :

- Ta đã nói cho người biết rồi, sợi dây tơ này của ta đao kiếm chém cũng không đứt mà, nếu mi mà giựt đứt được, Đại Bằng ta sẽ cam tâm biếu thanh Mạc Tà Thần Kiếm cất giấu ở trong thanh Táng Môn Kiếm này cho người liền đó!

Y vừa nói dứt đã có một điểm lửa nhỏ đột nhiên từ chỗ Liệt Hỏa Thái Tuế ẩn nấp từ từ bay ra...

Thiết Kiếm Chân Nhân mỉm cười nói :

- Liệt Hỏa Thái Tuế đã ra tay rồi, tình thế bây giờ đã đảo lộn, có lẽ Khổng Đại Bằng sẽ nguy mất!

Quả nhiên, Khổng Đại Bằng vừa trông thấy điểm lửa đỏ đã giật mình thất sắc.

Y định thâu hồi sợi dây tơ trời, nhưng vì Đà Long Phi Bối vẫn còn móc ở cổ của Tốt Kim Hoàn, làm sao mà thâu lại cho kịp?

Ngon lửa kia từ từ bay ra, người ta trông thấy ngọn lửa ấy bay rất thong thả nhưng sự thực thì lại nhanh chóng vô cùng, chỉ trong thoáng cái đã bay tới giữa quảng sợi dây tơ trời kia liền...

Lạ thực! Sợi dây tơ trời đó tha hồ Tốt Kim Hoàn bứt mạnh đến đâu cũng không đứt, thế mà chỉ bị ngọn lửa kia đụng một cái, không có tiếng động gì và cũng không thấy có lửa bốc cháy, mà một quảng dây thừng ở chỗ giữa đã hóa thành tro tàn liền.

Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Thảo nào người trong võ lâm, ai ai trông thấy Liệt Hỏa Thái Tuế cũng phải nhúc nhúc, ngọn lửa Hỏa Trung Chi Hỏa của y quả thật rất lợi hại!

Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn đang bị bay lơ lửng ở trên không, sợi dây tơ kia bỗng đứt một cái, làm cho nàng ta bị bắn ra ngoài xa hơn trượng ngay!

Đà Long Phi Bối bị va chạm vào mặt đất một cái rất mạnh, suýt tí nữa thì làm cho đầu nàng gãy làm đôi.

Tốt Kim Hoàn đau đến nỗi chịu không thấu, kêu rú một tiếng rất thảm khốc và chết giấc tức thì.

Đồng thời, người của nàng ở trên sườn núi lăn hai vòng rớt xuống bên dưới, suýt tí nữa thì rơi luôn vào trong Đào Hoa Chiếu.

Liệt Hỏa Thái Tuế tựa như một đám mây đỏ tà tà bay tới, hạ chân xuống mặt đất rồi nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng, lạnh lùng nói :

- Khổng huynh đa mưu túc trí thật! Mỗ cung không ngờ huynh lại chuẩn bị sẵn một thanh Táng Môn Kiếm rộng để giấu Mạc Tà Thần Kiếm vào bên trong như vậy!

Khổng Đại Bằng mặt đỏ bừng, ngập ngừng đáp :

- Xin Hồ Diên Thái Tuế tha thứ tội nói dối của Đại Bằng tôi, vì thanh kiếm này tôi đã tốn nhiều công phu mới lấy được, bắt buộc phải

giấu giếm như vậy!

Hồ Diên Bính bỗng đổi sắc mặt, cười ha hả đáp :

- Chúng ta đi lại trên giang hồ, dù có hành động gian dối hay xảo trá như thế cũng không sao. Không huynh cứ yên tâm, Hồ Diên mỗ không khi nào chấp nhứt đến việc huynh đã nói dối với mỗ đâu!

Khổng Đại Bằng nghe nói có vẻ không tin, với tầm mắt hoài nghi nhìn Hồ Diên Bính, thì thấy đôi phương hai mắt lộ hung quang, cười giọng rất quái dị nói :

- Tuy đi lại trên giang hồ dù có gian dối xảo trá cũng không sao, nhưng người trong võ lâm đối đãi nhau phải lấy điều thành thực làm đầu!

Khổng Đại Bằng biết mình sắp nguy đến nơi, nhưng vẫn gượng gật đầu đáp :

- Lẽ dĩ nhiên là như vậy rồi!

Hồ Diên Bính giơ tay lên sờ ngọn đèn Hỏa Trung Chi Hỏa ở trên mũ vàng, đắc chí cười ha hả mấy tiếng, rồi nói :

- Không huynh đã thừa nhận người trong võ lâm đối đãi với nhau phải lấy chữ thành làm đầu. Vừa rồi Hồ Diên mỗ nghe thấy huynh nói : bất cứ ai làm đứt được sợi dây tơ trời thì người cam tâm biểu ngay thanh kiếm Mạc Tà cho người đó ngay!

Khổng Đại Bằng khi nào lại nỡ biểu người ta thanh Mạc Tà Thần Kiếm mà y đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết mới lấy được! Nhưng y lại rất sợ sệt ngọn đèn Hỏa Trung Chi Hỏa ở trên đầu của Hồ Diên Bính.

Y cau mày lại, trù trừ không biết phải trả lời với Hồ Diên Bính như thế nào cho phải.

Hồ Diên Bính biết Khổng Đại Bằng không phải là địch thủ của mình nên liền cười một cách kiêu ngạo, nói :

- Không huynh chớ có nghĩ với nghĩ vẩn nữa, thủ đoạn của huynh chắc có thể đối phó với Tốt Kim Hoàn thì được, chứ giở ra với Hồ Diên Bính thì chỉ càng mạng lấy họa vào thân chóng mà thôi!

Y nói tới đó, đột nhiên có một luồng gió mạnh và kèm một tiếng quái dị nhiếp hồn, nhằm đầu hai người dè mạnh xuống.

Hồ Diên Bình với Khổng Đại Bằng thấy luồng gió và tiếng cười quái dị đó quá mạnh, không kịp để ý xem là vật gì mà đã vội vàng giở

khinh công ra nhẩy ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.

Khi hai người chân vừa đứng xuống mặt đất thì cũng giở song chưởng lên chống đỡ trước ngực, rồi mới quay người lại xem.